Prec de desembre

Si les arrels de les paraules anessin al cor de les coses, la paraula «desembre» vindria de «desesma». Dies grisos d'indestructible malenconia, el temps s'acaba, l'any s'esfondra i uns grans vents fa l'efecte que vinguin de sota terra per donar la raó al pobre Kafka. Desembre és el fons obscur de l'any, les aigües s'enterboleixen, els camins s'entortolliguen entre els peus i els sentiments afloren com si fossin veritats doctrinals o butllofes de metà en una bassa de fems.

Com més intensa és la pressió del pensament, més foscos es fan els dies. Les hores degoten en els vidres i les paraules reboten en els murs, potser per aquesta raó algú inventà el Nadal: per poder plantar la llavor d'una remota esperança de llum.

Desembre, curull d'ambigüitats polifòniques, acaba com una tragèdia posada a l'inrevés: amb un nen que neix en un món que s'acaba.

El poeta va deixar escrit «Em nego en el dolor de l'aigua del meu somni», un vers que s'hauria d'exhibir a l'entrada, i a la sortida, de tots els centres comercials.

De la mateixa manera que les víctimes de l'holocaust havien d'abaixar la vista quan passaven sota aquell altre rètol que deia: «El treball us farà lliures», tots els compradors d'il·lusions nadalenques haurien de saber que darrere de cada regal hi ha una xemeneia que escup fums inconfessables.

Desembre és una conclusió, un desenllaç, una escena amb un fos a negre, però el teló sempre torna a aixecar-se i quan la llum del Nadal s'apaga, s'encén la de l'any nou i la vida continua.

Desembre fosc de «lentes hores» i de bogeries pagades amb targeta de crèdit, només desitjo que del fons de la teva nit, d'aquest pou insondable de desesma, en sorgeixin novament les brillants estrelles per assenyalar el camí que ens ha de dur cap a un altre desembre.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/03/prec-desembre/817547.html?utm_source=rss